

was 't zonde-en-jammer, 'n braaf moedertje ging er in haar verloren; wat zou ze 'n plezier gehad hebben in 't eigen, jong-dartlend nieuw-leven!... Maar hij!... Och! hij was een sukkel!...

Aan 't vierde station stapte 't luidruchtige boerengezelschap den trein uit. Gelukkig!... Maar 't gaf toch even ijl-leege verlatenheid in de coupé... Toen kwamen er twee jonge jongens in, broers, met vacantie op reis, tasschen en botaniseertrommels om; in de gelijke, bleeke gezichten schuchter-stil jongensverlangen.

Nu waren ze midden in Gelderland; wijde, zwak-heuvelende zwart-bruine hei aan weerskanten; de bloed-roode vuurbol ráákte bijna de even golvende, donker-fluweelige horizonlijn. Over het triestig eenzame land groeide de weemoed van 't avondvallen en reikte ál hooger, schoon aan den zonkant de hemeldiepten nog stonden in glorie, groot-grandioos, goud-rosse kleuring, gloeiing en flonkering.

Maar 't was of de ziekelijk groote, dampverdofte, zonnescijf ál haastiger daalde. Nog ééne glimp... Toen was er plotsling een killende leegte, geluidloos klagen van smartlijk gemis om de enkele opstaande dingen in 't hobblige hei-land. De schaduwen, die op de glooiingen lagen, vervaagden langzaam in 't vale duister dat vreemd uit de gronden scheen op te doemen. Er vielen geheimend donkere kuilen tusschen de bobbels en diep-zwarte struiken.

Jeanne tuurde nu ernstig-zwijgend naar buiten, en Gerard, in 't kijken naar haar, naar 't geestig-belijnde profiel, zoo mooi in het avondlijk-bleeke licht, voelde zich plotsling rijk aan teer-bewonderende liefde, en trots op zijn vrouw, genoot heel fijn de gedachte hoe diep en hecht zijn bestaan met het hare vergroeid was geraakt in die zeven jaren van samen-zijn en zich aan elkaar geven, hoe hij haar kende, zijn Jeanne, hoe al wat hij wist van haar, al wat Jeanne was in hem, lag opgetast tot onuitputlijken voorraad van troost en innigheid, koesterende warmte... En tóch... 't was afschuwelijk!... tóch bijna dadelijk weer klopte die angst in zijn borst op, die vage angst die hij altijd terugdrong, niet kennen wou – naar de oorzaak had hij nog nooit durven zoeken –, was 't eensklaps of hij haar anders zag, of er iets was vervloeid... Snel zich buigend greep hij haar hand, en zij keek hem aan, verrast blij-helder in 't eerst, maar toen ze zijn angst-groote oogen zag in 't strakke gezicht, verteederde zich haar gelaatsuitdrukking tot groote, meelijdende innigheid. Ze kwam naast hem zitten, stoorde zich niet aan de jongens, – die telkens tersluiks naar hen tuurden, dan weer hun raampjes uit; ze dorsten niet meesmuilen –, maar drong zich tegen hem aan en fluisterde: 'Lievelling!... Moed houden, hoor!... Als wij maar weer samen zijn, onder de boomen, hè?... Dan wordt alles weer goed!...'

Ze bleven verder zoo zitten in vaalte van schemering. Aan het volgend